Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Część II. — Wydana i rozesłana dnia 30. marca 1914.

Nr. 6.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 19. lutego 1914 L. 24.326 w przedmiocie zezwolenia gminie Mikulińce powiat Tarnopol na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Mikulińce na pobór do końca roku 1919 pod warunkami i w sposób

unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1912 Dz. u. kr. Nr. 130 następujących opłat gminnych:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 20 (dwadzieścia) h od litrostopnia alkoholu, czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 20 (dwadzieścia) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 10 (dziesięć) K;

3. od jednego hektolitra miodu, wiśniaku, maliniaku, poziomczaku i dereniaku po 10 (dziesięć) K;

4. od jednego hektolitra piwa po 2 (dwie) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Mikulińce.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r

Nr. 7.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 20. lutego 1914 L. 31.892 w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Pełtwi w Busku.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 20. maja 1892 (Dz. u. kr. Nr. 33) do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Pełtwi w Busku przy drodze powiatowej Jabłonków-Busk-Rakobuty w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 8.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 27. stycznia 1914 L. 14.170 w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Śniatynie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej z Zabłotowa do Rożnowa.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża Radzie powiatowej w Śniatynie na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 25. marca 1900 (Dz. u. kr. Nr. 58/XIV) do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej z Zabłotowa do Rożnowa, a to myta drogowego na jednej stacyi i myta mostowego od mostu na rzece Prucie pod Zabłotowem na drugiej stacyi w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 9.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. lutego 1914 L. 18.652 w przedmiocie zezwolenia gminie Chyrów powiat Stary Sambor na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Chyrów w miejsce dotychczas na podstawie rozporządzenia Wydziału kraj. z dnia 1. lutego 1911 l. 12.822 pobieranych opłat gminnych od trunków, pobierać nadal do końca roku 1919 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1912 Dz. u. kr. Nr. 130 następujące opłaty gminne:

1) od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 16 (szesnaście) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 16 (szesnaście) K.

2) od jednego hektolitra rumu, śliwowicy i wszystkich innych słodzonych napojów spirytusowych. w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra, po 10 (dziesięć) K;

3) od jednego hektolitra piwa a to a) w czasie do końca roku 1917 w wysokości po 3 (trzy) K, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich, wynosić lub przewyższać będzie 125% tych podatków, 2) w czasie od 1. stycznia 1918 do końca roku 1919 w wysokości po 2 (dwie) K od jednego hektolitra.

4) od jednego hektolitra miodu, wiśniaku, maliniaku i innych nalewek miodowych po 16 (szesnaście) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Chyrów.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 10.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa we Lwowie z dnia 9. lutego 1914, L. 2016/pr.

Na podstawie reskryptu c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 28. stycznia 1914, L. 3181 zarządzam przeniesienie siedziby c. k. inspekcyi leśnej w Kołomyi obejmującej powiaty polityczne: Horodenka, Śniatyn, Kołomyja, Peczeniżyn i Kosów oraz siedziby okręgu leśno-nadzorczego obejmującego powiaty Kołomyja i Peczeniżyn z Kołomyi do Kosowa.

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

Nr. 11.

Obwieszczenie.

C. k. Wyższy Sąd krajowy we Lwowie ułożył po myśli § 24 ustawy z 18. lutego 1878, Nr. 30 Dz. p. p. na rok 1914 listę znawców do ocenienia przedmiotów i gruntów, mogących uledz wywłaszczeniu na rzecz kolei żelaznych, tudzież do oznaczenia wynagrodzeń za wywłaszczenie praw wodnych po myśli § 14 rozporządzenia ministeryalnego z 23. kwietnia 1903 Dz. p. p. Nr. 90, tyczącego się projektów i wywłaszczenia dla budowy dróg wodnych, tudzież § 21. rozporządzenia Namiestnictwa z 21. kwietnia 1903 Dz. u. kr. Nr. 52, tyczącego się regulacyi rzek, do której wpisał na wniosek c. k. Namiestnictwa następujące osoby:

A) Z zawodu gospodarstwa wiejskiego.

1. Karol Groegler, zarządca dóbr w Sołotwinie. pow. Bohorodczany.

2. Tomasz Schweiner, właściciel dóbr w Łyścu, pow. Bohorodczany.

3. Oktaw Sala, właściciel dóbr w Wysocku, powiat Brody.

4. Edmund Krzyżanowski, ajent krakowskiego Towarzystwa asekuracyjnego w Kozowej, powiat Brzeżany.

5. Mieczysław Urbański, właściciel dóbr w Haczowie, pow. Brzozów.

6. Aleksander Gniewosz, właściciel dóbr w Potoku złotym, powiat Buczacz.

7. Leon Moszyński, dyrektor dóbr Agenora hr. Gołuchowskiego, powiat Cieszanów.

8. Stanisław Dydyński, właściciel dóbr Grąziowa, powiat Dobromil.

9. Emil baron Walisch, właściciel realności w Rożniatowie, powiat Dolina.

10. Józef Weigl Milleret, właściciel dóbr w Żorniskach, powiat Gródek Jagielloński.

11. Jan Głowacki, właściciel dóbr w Leśniowicach, powiat Gródek Jagielloński.

12. Stanisław Ujejski, właściciel dóbr w Zaciszu, powiat Husiatyn.

13. Adam Chlebowicz, rządca dóbr w Poródnie, powiat Jaworów.

14. Karol hr. Drohojowski, właściciel dóbr w Tułkowicach, powiat Mościska.

15. Tytus Siedlecki, dzierżawca dóbr w Wasylowie, powiat Rawa,

16. Feliks Domański, właściciel dóbr w Ubiniu, powiat Kamionka strumiłowa.

17. Marcin Dembiński, dyrektor dóbr hr. Badeniego w Busku, powiat Kamionka strumiłowa.

18. Stanisław Przybyłowski, właściciel dóbr w Krzyworówni.

19. Tadeusz Władysław Strzelecki, właściciel dóbr Wydrne, poczta Chrewt.

20. Ludwik Miętta-Mikołajewicz, b. dzierżawca, Chyrów.

21. Dr. Jan Paygert, b. właściciel dóbr i sekretarz c. k. Towarzystwa gospodarczego we Lwowie, powiat i miasto Lwów.

22. Stanisław Osuchowski, ukończony słuchacz Akademii rolniczej we Lwowie, powiat Lwów.

23. Leopold Łopatyński w Kołomyi, pow. Kołomyja.

24. Edward Gutteter, właściciel dóbr Balice, powiat Mościska.

25. Dr. Andrzej Jeż, właściciel dóbr w Hawryłówce, pow. Nadwórna.

26. Witold Bieńkowski, właściciel dóbr w Przemyślu, pow. Przemyśl.

27. Bogusław Stamirowski, zarządca dóbr hr. Potockiego w Wołkowie, powiat Przemyślany.

28. Stanisław Kędzierski, właściciel dóbr w Meryszczowie, powiat Przemyślany.

29. Wincenty Żelechowski, właściciel dóbr w Hrehorowie, powiat Rohatyn.

30. Józef Fischer, ajent krakowskiego Towarzystwa wzajemnych ubezpieczeń w Rohatynie, powiat Rohatyn.

31. Mieczysław Wysocki, właściciel dóbr w Szczepiatynie, pow. Rawa.

32. Józef Grünwald, zarządca dóbr w Nowosiółkach gościnnych, pow. Rudki.

33. Karol Jędrzejowicz, właściciel dóbr w Humieńcu, powiat Sambor.

34. Stanisław Lewicki, dzierżawca dóbr w Besku, powiat Sanok.

35. Bronisław Rozwadowski, właściciel dóbr w Turówce, pow. Skałat.

36. Eustachy baron Horoch, we Lwowie, ul. Trzeciego Maja l. 11 a.

37. Józef Csadek, zarządca dóbr w Uhrynowie, powiat Sokal.

38. Adam Szostakowski, dzierżawca dóbr Walawka, pow. Sokal.

39. Jan Pachmarski, zarządca dóbr w Wolicy komarowej, pow. Sokal.

40. Tadeusz Buczyński z Uhrynowa dolnego, powiat Stanisławów.

41. Jakób Łukasiewicz, właściciel dóbr w Żożawie, powiat Zaleszczyki.

42. Bolesław Kuzion, dzierżawca dóbr w Szlachcińcach, pow. Tarnopol.

43. Wandalin Walewski, b. dzierżawca dóbr w Tłumaczu, powiat Tłumacz.

44. Zygmunt Białobrzeski, właściciel dóbr w Wolicy, powiat Trembowla.

45. Franciszek baron Heydel, właściciel dóbr w Beremianach, powiat Zaleszczyki.

46. Dr. Adam Głażewski, właściciel dóbr w Chmielowej, powiat Zaleszczyki.

47. Józef Bernstein, właściciel dóbr w Koszyłowcach, pow. Zaleszczyki.

48. Zygmunt Dzierżanowski, ajent Krakowskiego Towarzystwa ubezpieczeń w Zbarażu, powiat Zbaraż

49. Julian Tobis, zarządca dóbr ks. Sanguszki w Podhorcach, powiat Złoczów.

50. Adam Obertyński, właściciel dóbr w Nowem Siole, pow. Żółkiew.

51. Andrzej Broniewski, c. k. lustrator lasów państwowych we Lwowie, Lwów-miasto.

52. Jan Rybczyński, starszy inspektor c. k. Kolei państwowych w Krakowie, na emeryturze, Lwów miasto i powiat.

53. Franciszek Kamiński, emer. pełnomocnik dóbr hr. Romana Potockiego, Lwów miasto i powiat.

54. Romuald Makarewicz, b. Dyrektor Towarzystwa wzajemnych ubezpieczeń urzędników prywatnych we Lwowie, Lwów miasto i powiat.

55. Ferdynand Rudziński, b. właściciel dóbr w Tarnopolu.

56. Wojciech Komornicki, Babin, powiat Kałusz.

B) Z zawodu leśnictwa.

1. Rudolf Prevost, leśniczy w Babińcach ad Krzywcze, powiat Borszczów.

2. Józef Szmyda, c. k. zarządca lasów w Michnowie, pow. Dobromil.

3. Józef Zeńczak, c. k. Radca leśnictwa w Lisowicach, pow. Dolina.

4. Adam Schwarz, c. k. zarządca lasowy w Suchodole, pow. Dolina.

5. Jan Głowacki, właściciel dóbr w Leśniowicach, powiat Gródek Jagielloński.

6. Konstanty Linderski, leśniczy w Jaworowie, powiat Jaworów.

7. Erazm Chmielewski, nadleśniczy dóbr hr. Badeniego w Połoniczuej, powiat Kamionka strumiłowa.

8. Romuald Makarewicz, b. Dyrektor Towarzystwa wzajemnych ubezpieczeń urzędników prywatnych, powiat i miasto Lwów.

9. Stanisław Sokołowski, prof. krajowej Szkoły gospodarstwa lasowego we Lwowie, powiat Lwów.

10. Józef Rduch, nadleśniczy państwa Brody II. w Smólnie, powiat Brody.

11. Stefan Rylski, zarządca lasów J. E. Romana hr. Potockiego w Wypyskach, powiat Przemyślany.

12. Hieronim Zeńczak, leśniczy w ordynacyi ks. Czartoryskich w Puławach, powiat Sanok.

13. Bronisław Rozwadowski, właściciel dóbr w Turówce, pow. Skałat.

14. Stefan Dreziński, lustrator lasów gminnych w Starym Samborze, powiat Stary Sambor.

15. Zdzisław Stoczkiewicz, em. c. k. lustrator lasów i dóbr państwowych w Trembowli, powiat Trembowla.

16. Władysław Dobrzański, starszy leśniczy w Salowej ad Capowce, powiat Zaleszczyki.

17. Franciszek Lewitowicz, zarządca dóbr w Hnilicach, pow. Zbaraż.

18. Adolf Korpak z Nuszcza, powiat Zborów.

19. Dr. Jan Paygert, sekretarz c. k. Towarzystwa gosp. we Lwowie.

20. Eustachy baron Horoch, Lwów.

21. Ludwik Miętta-Mikołajewicz, b dzierżawca dóbr Chyrów.

22. Ferdynand Rudziński, b. właściciel dóbr w Tarnopolu.

23. Wojciech Komornicki, Babin, powiat Kałusz.

C) Z zawodu budownictwa i inżynieryi.

1. Władysław Stojowski, inżynier Wydziału krajowego w Buczaczu, powiat Buczacz

2. Piotr Kopystyński, cywilny inżynier bud. w Jarosławiu, powiat Jarosław.

3. Klaudyusz Angerman, cywilny inżynier budownictwa we Lwowie, powiat Lwów.

4. Józef Jägermann, cywilny inżynier budownictwa we Lwowie, powiat Lwów.

5. Seweryn Blaim, em. inspektor kolei państwowych we Lwowie, powiat Lwów.

6. Ludwik Mianowski, cywilny inżynier budownictwa we Lwowie, powiat Lwów.

7. Jan Rybczyński, starszy inspektor kolei państwowych w Krakowie na emeryturze, powiat i miasto Lwów.

8. Michał Kabłak, właściciel dóbr Obidowa i cywilny geometra w Nowym Targu, powiat i miasto Lwów.

9. Władysław Jaworski, cywilny inżynier budownictwa w Przemyślu, powiat Przemyśl

10. Wilhelm Zopoth, geometra cywilny w Samborze, powiat Sambor.

11. Leon Wierzbicki, cywilny inżynier budownictwa w Stanisławowie, powiat Stanisławów.

12. Jan Stroński, inżynier powiatowy w Tarnopolu, powiat Tarnopol.

13. Teodor Rybak, cywilny inżynier budownictwa w Tarnopolu, powiat Tarnopol.

14. Zdzisław Stoczkiewicz, c. k. lustrator lasów w st. sp. w Trembowli, powiat Trembowla.

15. Jan Cieślikowski, c. k. starszy radca bud. w st. sp. we Lwowie.

D) Z zawodu fabrykantów.

1. Lubin Biskupski, właściciel fabryki narzędzi rolniczych w Kołomyi, powiat Kołomyja.

2. Leopold Baczewski, właściciel fabryki w Zniesieniu, powiat i miasto Lwów.

3. Filip Liebermann, właściciel fabryki drożdży w Knihininie, powiat Stanisławów.

E) Z zawodu górnictwa.

1. Kazimierz Gąsiorowski, inżynier górniczy w Borysławiu, powiat Drohobycz.

2. Leon Syroczyński, profesor Szkoły politechnicznej we Lwowie, powiat i miasto Lwów.

3. Józef Rychter, em. profesor Szkoły politechnicznej we Lwowie, powiat i miasto Lwów.

4. Klaudyusz Angermann, aut. inżynier bud. i górnictwa we Lwowie, powiat i miasto Lwów.

F) Specyalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych z powodu budowy dróg wodnych i regulacyi rzek.

1. Władysław Serwatowski, właściciel dóbr w Jezierzanach, powiat Buczacz.

2. Dr. Włodzimierz Trzeciak, dyrektor dóbr w Radziechowie, powiat Radziechów.

3. Hyacynt Markiewicz, przełożony obszaru dworskiego w Brodkach, powiat Lwów.

4. Jan Rybczyński, em. st. inspektor c. k. kolei państwowych w Krakowie, powiat i miasto Lwów.

5. Adolf Turnau, dzierżawca dóbr w Tyszkowicach, pow. Przemyśl.

6. Karol Dudik, nadleśniczy w Koszarkach, powiat Rudki.

7. Zygmunt Reinsperger, dyrektor dóbr hr. Baworowskich w Krzywem, powiat Skałat.

8. Stanisław Pieniążek, dzierżawca dóbr w Meduszce, powiat Stanisławów.

9. Zygmunt Białobrzeski, właściciel dóbr w Wolicy, powiat Trembowla.

10. Jan Schofer, właściciel dóbr w Zaszkowie, powiat Złoczów.

11. Franciszek Kamieński, em. pełnomocnik dóbr hr. Romana Potockiego, powiat i miasto Lwów.

12. Wojciech Komornicki, Babin, powiat Kałusz.

13. Ferdynand Rudziński, b. właściciel dóbr w Tarnopolu.

Lwów, dnia 13. stycznia 1914.

Nr. 12.

O b w i e s z c z e n i e

Prezydyum c. k. Sądu krajowego wyższego w Krakowie z dnia 28. stycznia 1914, Praes: $\frac{1703/14}{5 \text{ Z. W.}}$, którem się ogłasza listę zamianowanych na rok 1914 znawców do ocenienia gruntów i innych przedmiotów mogących uledz wywłaszczeniu na rzecz kolei żelaznych lub z powodu budowy dróg wodnych i regulacyi rzek.

C. k. Sąd krajowy wyższy w Krakowie w myśl § 24 ustawy z dnia 18. lutego 1878 Nr. 30 Dz. p. p., tudzież w myśl § 14, rozp. minist. z dnia 23. kwietnia 1903, Nr. 90 Dz. p. p. i § 21 rozp. Namiestnictwa z 21. kwietnia 1903 Nr. 52 Dz. u. kr. zgodnie z wnioskiem c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 6. stycznia 1914 L. IXa 6/67 i z dnia 22. stycznia 1914, L. IX. a 6/72 mianuje dla okręgu c. k. Sądu krajowego wyższego w Krakowie, na rok 1914, znawcami do oszacowania gruntów i innych przedmiotów mogących uledz wywłaszczeniu na rzecz kolei żelaznych lub z powodu budowy dróg wodnych i regulacyi rzek następujące osoby:

A) Z zawodu gospodarstwa wiejskiego.

1. Jana Wykowskiego, dzierżawcę dóbr w Łężkowicach, powiat sądowy Niepołomice.

2. Ludwika Lewandowskiego, dzierżawcę dóbr w Bukowcu ad Radgoszcz, powiat sądowy Dąbrowa.

3. Kazimierza Iłowieckiego, dzierżawcę dóbr w Adamierzu, powiat sądowy Żabno.

4. Stanisława Włodka w Przysiekach, powiat sądowy Jasło.

5. Jana Paska Błotnickiego, właściciela dóbr w Dzikowcu, powiat sądowy Kolbuszowa.

6. Dra Jana Hupkę, właściciela dóbr Niwiska, powiat sądowy Kolbuszowa.

7. Dra Stefana Skrzyńskiego, właściciela dóbr w Karniowicach, powiat sądowy Kraków.

8. Józefa Cieślewicza, dzierżawcę dóbr w Wadowie, powiat sądowy Kraków.

9. Jana Rola Rogawskiego, właściciela dóbr w Ołpinach, powiat sądowy Jasło.

10. Tadeusza Langiego, byłego administratora fundacyi dóbr hr. Skarbka w Krakowie.

11. Władysława Turskiego, em. starszego inżyniera Wydziału krajowego w Krakowie.

12. Władysława Zdziarskiego, technika lasowego i rządcę dóbr w Korczynie, powiat sądowy Krosno.

13. Jana Artwińskiego, właściciela dóbr w Kliszowie, powiat sądowy Mielec.

14. Feliksa Kwiatkowskiego, właściciela dóbr w Lisowsku, powiat sądowy Mielec.

15. Bolesława Targowskiego, właściciela dóbr w Tokarni, powiat sąd. Jordanów.

16. Władysława Komorowskiego, właściciela dóbr w Bojanowie, powiat sądowy Nisko.

17. Franciszka Kopaczyńskiego, właściciela realności w Nowym Sączu.

18. Antoniego Zapalskiego, właściciela dóbr w Januszkowicach, powiat sądowy Brzostek.

19. Franciszka Kamieńskiego we Lwowie, byłego pełnomocnika dóbr J. E. Romana hr. Potockiego w Łańcucie.

20. Adama Rudolphiego, dzierżawcę dóbr w Spytkowicach, powiat sądowy Zator.

21. Michała Kabłaka, właściciela dóbr w Klikuszowie, powiat sądowy Nowy Targ.

22. Zdzisława Wolskiego, właściciela dóbr w Siennowie, powiat sądowy Przeworsk.

23. Stanisława Polaszka, zarządcę dóbr w Słocinie, powiat sądowy Rzeszów.

24. Jana Mazarakiego, dzierżawcę dóbr w Krasnem, powiat sądowy Rzeszów.

25. Stanisława Dydyńskiego, administratora fundacyi śp. Antoniego Dydyńskiego w Godowej, powiat sądowy Strzyżów.

26. Dra Józefa Kadena, pełnomocnika hr. Z. Tarnowskiego, właściciela dóbr w Mokrzyszowie, powiat sądowy Tarnobrzeg.

27. Zygmunta Zawadzkiego, właściciela dóbr w Gromniku, powiat sąd. Tuchów.

28. Józefa Gabrysiewicza, dzierż. dóbr Szczepanowice, pow. sąd. Tarnów.

29. Kazimierza Szuberlaka, dzierżawcę dóbr Lisia góra, powiat sądowy Tarnów.

30. Stefana hr. Bobrowskiego, właściciela dóbr w Andrychowie.

31. Dra Franciszka Łubieńskiego, właściciela dóbr w Stryszowie, powiat sądowy Kalwarya

32. Adama Finka, właściciela dóbr w Komornikach, powiat sądowy Dobczyce.

33. Maksymiliana Budinera, arcyksiążęcego rządcę ekonomicznego w Obszarze ad Sporysz, powiat sądowy Żywiec.

34. Czesława Smolarskiego, właściciela dóbr w Przybradziu, powiat sądowy Zator.

35. Romualda Makarewicza, b. dyrektora Towarzystwa wzajemnej pomocy urzędników prywatnych we Lwowie.

36. Jana Rybczyńskiego, starszego inspektora c. k. kolei państwowych w Krakowie, od 1. lutego 1911 na emeryturze.

37. Józefa Śliwińskiego, właściciela dóbr Kosocice, powiat sądowy Podgórze.

38. Alfreda Truskolaskiego w Jaśle.

39. Mieczysława Ruebenbauera, właściciela dóbr Proszówki, powiat sądowy Bochnia.

B) Z zawodu leśnictwa.

1. Władysława Drezińskiego, leśniczego w Płokach, powiat sądowy Chrzanów.

2. Erwina Preglera, samoistnego gospodarza lasowego w Świerczowie, powiat sądowy Kolbuszowa.

3. Stanisława Remina, leśniczego hrabstwa Tenczyńskiego, powiat sądowy Krzeszowice.

4. Władysława Zdziarskiego, technika lasowego, rządcę dóbr w Korczynie, powiat sądowy Krosno.

5. Michała Jaworowskiego, leśnika Rady powiatowej w Nisku.

6. Michała Kabłaka, lustratora lasów gminnych w Nowym Targu.

7. Antoniego Ilgnera, c. k. komisarza inspekcyi leśnej w Rzeszowie.

8. Jana Pispiszila, nadleśniczego w Rzeczycy długiej, powiat sądowy Rozwadów.

9. Franciszka Pauera, gen. zarządcę lasów w dobrach ks. Sanguszki w Wierzchosławicach, powiat sądowy Tarnów.

10. Antoniego Bugielskiego, zarządcę lasów dóbr hr. Miliewskiego w Rychwałdzie, powiat sądowy Żywiec.

11. Romualda Makarewicza, b. dyrektora Tow. ubez, urzędników prywatnych we Lwowie.

12. Józefa Śliwińskiego, właściciela dóbr w Rajsku, powiat sądowy Podgórze.

13. Alfreda Truskolaskiego w Jaśle.

C) Z zawodu budownictwa i inżynieryi.

1. Tomasza Słomskiego, em. c. k. radcę budownictwa i cywilnego inżyniera budownictwa i geometrę w Krośnie.

2. Władysława Turskiego, em. starszego inżyniera Wydziału krajowego w Krakowie.

3. Edwarda Uderskiego, cywilnego inżyniera budownictwa w Krakowie.

4. Tadeusza Skrzyszowskiego, em. c. k. starszego radcę budownictwa w Krakowie.

5. Ferdynanda Wseteczkę, em. radcę budownictwa w Krakowie.

6. Jana Rybczyńskiego, em. starszego inspektora c. k. kolei państwowych w Krakowie.

7. Kazimierza Górskiego, cywilnego inżyniera budownictwa w Nowym Sączu.

8. Michała Kabłaka, cywilnego geometrę w Nowym Targu.

9. Gustawą Szurka, cywilnego inżyniera budownictwa w Skawinie.

10. Janusza Rypuszyńskiego, budowniczego i cywilnego inżyniera budownictwa w Tarnowie.

11. Władysława Rippera, inżyniera w Wadowicach.

12. Jacka Matusińskiego, budowniczego w Krakowie.

13. Zdzisława Konopkę, cywilnego geometrę w Gorlicach.

14. Bolesława Skąpskiego, cywilnego geometrę w Krakowie.

D) Z zawodu fabrykantów.

1. Maksymiliana Schmeję, fabrykanta w Białej.

2. Romana Rossknechta, dyrektora browarów w Okocimie, dla powiatów brzeskiego i chrzanowskiego, powiat sądowy Brzesko.

E) Z zawodu górnictwa.

1. Ferdynanda Jastrzębskiego, c. k. radcę górnictwa z Krakowa.

2. Wiktora Strzemeckiego, inżyniera i dyrektora kopalni węgla kamiennego w Brzeszczu, powiat sądowy Oświęcim.

F) Specyalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych z powodu budowy dróg wodnych i regulacyi rzek.

1. Oskara z Rudna Rudzińskiego, właściciela dóbr w Osieku, powiat sądowy Kęty.
2. Rudolfa Pfistera, cywilnego inżyniera budownictwa w Białej.
3. Erwina Zipsera, fabrykanta sukna w Mikuszowicach, powiat sądowy Biała.
4. Mieczysława Jaszczurowskiego, em. starszego inżyniera kolejowego i właściciela dóbr w Połomiu Małem, powiat sądowy Brzesko.
5. Ludwika Nowakowskiego z Kościelca, powiat sądowy Chrzanów.
6. Stanisława Stokłosińskiego, leśniczego w Brodłach, powiat sądowy Krzeszowice.
7. Ferdynanda Wseteczkę, em. c. k. radcę budownictwa w Krakowie.
8. Władysława Turskiego, em. starszego inżyniera Wydziału krajowego w Krakowie.
9. Franciszka Kamieńskiego, b. pełnomocnika dóbr hr. R. Potockiego we Lwowie.
10. Jana Rybczyńskiego, em. starszego inspektora c. k. kolei państwowych w Krakowie.
11. Władysława Krzysztonia, inżyniera Rady powiatowej w Limanowej.
12. Kazimierza Bzowskiego, właściciela dóbr w Droginii, powiat sądowy Myślenice.
13. Józefa Jurischika, dyrektora dóbr w Nisku.
14. Michała Gottwalda, dyrektora lasów Zdzisława hr. Tarnowskiego w Budzie stalowskiej, powiat sądowy Tarnobrzeg.
15. Zygmunta Zawadzkiego, właściciela dóbr w Gromniku, powiat sądowy Tuchów.
16. Fryderyka Muchę, arcyksiążęcego inspektora polowego i mierniczego w Isepie, powiat sądowy Żywiec.
17. Józefa Śliwińskiego, właściciela dóbr w Rajsku, powiat sądowy Podgórze.
18. Alfreda Truskolaskiego w Jaśle.
19. Antoniego Zapalskiego, właściciela dóbr Januszkowice, powiat sądowy Brzostek.
20. Mieczysława Ruebenbauera, właściciela dóbr Proszówki, powiat sądowy Bochnia.

Kraków, dnia 28. stycznia 1914.

Prezydyum c. k. sądu krajowego wyższego.

Hausner.

Nr. 13.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 6. lutego 1914 L. 21.974/14, w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Gródku Jagiellońskim koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Gródek-Doliniany-Dobrzany.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Gródku Jagiellońskim na dalszych lat pięć koncesyę z dnia 27. stycznia 1904 (Dz. u. kr. Nr. 31/VI.) do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Gródek-Doliniany-Dobrzany w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 14.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 6. lutego 1914 L. 20.427, w sprawie przedłużenia Radzie powiatowej w Rzeszowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na Wisłoku, zbudowanego na publicznym dojeździe kolejowym.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 (Dz. u. kr. Nr. 155), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem przedłuża Radzie powiatowej w Rzeszowie na lat pięć koncesyę z dnia 25. lipca 1907 (Dz. u.

kr. Nr. 87/II.) do pobierania opłat mytniczych od mostu na Wisłoku, zbudowanego na publicznym dojeździe kolejowym w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 15.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 7. lutego 1914 L. 15.989, w przedmiocie zezwolenia gminie Potok Złoty powiat Buczacz, na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910, Dz. u. kr. Nr. 208, Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Potok Złoty na pobór do końca roku 1919 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1912, Dz. u. kr. Nr. 130, następujących opłat gminnych:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 10 (dziesięć) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po (dziesięć) 10 K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 6 (sześć) K;

3. od jednego hektolitra miodu po 10 (dziesięć) K;

4. od jednego hektolitra piwa w czasie do końca 1914 r. po 3 (trzy) K, w czasie zaś od 1. stycznia 1915 do końca r. 1919 po 2 (dwie) K.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Potok Złoty.

Marszałek krajowy:
Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 16.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z 21. lutego 1914 L. XVII. 1635/2, zmieniające częściowo rozporządzenie z 28. czerwca 1888 L. 67.594/87 (Dz. u. kr. Nr. 74) o oględzinach zwierząt do rzezi i kłucia przeznaczonych oraz mięsa z tychże w brzmieniu zmienionem rozporządzeniami z 30. czerwca 1904 L. 56.087 (Dz. u. kr. Nr. 76) i 29. czerwca 1910 L. XVII. 5812 (Dz. u. kr. Nr. 147).

Celem usunięcia niedogodności, połączonych z dotychczasowym sposobem oznaczania mięsa za pomocą plomb, zarządza się w porozumieniu z Wydziałem krajowym co następuje:

Art. I.

Paragrafy: 9, 10, 18, 23, 24, 26 i 28 rozporządzenia z 28. czerwca 1888 L. 67.594/87 (Dz. u. kr. Nr. 74) w brzmieniu zmienionem rozporządzeniami z 30. czerwca 1904 L. 56.087 (Dz. u. kr. Nr. 76) i 29. czerwca 1910 L. XVII. 5812 (Dz. u. kr. Nr. 147) zmienia się następująco:

1. w § 9 ustęp 5 zastępuje się słowa „przyrządów do plombowania mięsa“ słowami „przyrządów do oznaczania (stampiliowania) mięsa“;

2. w § 10 ustęp 4 punkt 2 i 5 zastępuje się słowa „plombą gminną“ słowami „odciskami gminnej pieczęci farbowej“, a słowa „przyrząd do plombowania“ słowami „przyrządy do oznaczania (stampiliowania)“;

3. § 18 ma w przyszłości opiewać:

Oznaczenie mięsa przydatnego do spożycia.

Mięso, które oglądacz uzna za przydatne do spożycia, ma być zaraz po dokonaniu oględzin poznaczone (ostampiliowane) gminną pieczęcią farbową i to albo przez samego oglądacza albo też pod jego osobistym nadzorem.

Pieczęć, o której wyżej mowa, ma być sporządzona z metalu (najlepiej ze stali) i zawierać w kolistem polu o średnicy co najmniej $3\frac{1}{2}$ cm: nazwę miejsca oraz dzień i miesiąc rzezi. Brzeg, litery i liczby pieczęci występować muszą ostro i wyraźnie.

Do oznaczania (stampiliowania) mięsa wolno używać jedynie farby niebieskiej, zdrowiu ludzkiemu nieszkodliwej, szybko wysychającej i nieodbarwiającej się nawet przy peklowaniu i wędzeniu.

Odciski pieczęci należy umieścić po obu stronach ciała w następujących miejscach:

I. u bydła rogatego i świń:

a) na głowie,
b) na bocznej powierzchni szyi,
c) na łopatce,
d) na tylnej powierzchni przedramienia,
e) na bocznej ścianie klatki piersiowej,
f) na lędźwiach,
g) na zewnętrznej i wewnętrznej powierzchni uda,
h) na zewnętrznej powierzchni podudzia,
i) na języku,

II. u cieląt, owiec i kóz:

a) na łopatce,
b) na grzbiecie,
c) na ściąnie brzusznej,
d) na zewnętrznej powierzchni uda,

III. u cieląt w skórze, których mięso ma być wewnątrz kraju (w Galicyi) sprzedane lub przerobione na towary mięsne, po oddzieleniu skóry na dotyczących miejscach:

a) na wewnętrznej powierzchni przedramienia,
b) na bocznej ścianie klatki piersiowej po za stawem łokciowym,
c) na wewnętrznej powierzchni uda,
d) na zewnętrznej powierzchni podudzia,

IV. u prosiąt cyckowych na ścianie brzusznej.

U cieląt, owiec i jagniąt, o ile te rodzaje zwierząt przeznaczone są do wywozu poza granicę kraju w stanie nieoskórowanym, wystarcza umieszczenie odcisku pieczęci farbowej na mostku w pobliżu chrząstki łopatkowatej i wewnątrz jamy brzusznej obok tłuszczu kołonerkowego. Jeżeli jednak mięso takie ma być w obrocie wewnątrz kraju sprzedane, lub przerobione na towary mięsne, natenczas przed dopuszczeniem do sprzedaży, względnie przeróbki, musi być w miejscu przeznaczenia zgłoszone u miejscowego oglądacza i dodatkowo ostampiliowane w miejscach wymienionych pod II., względnie III.

Na życzenie właściciela obowiązani są oglądacze oznaczyć (ostampiliować) mięso także na innych miejscach, aniżeli wymienione pod I., względnie II., III. i IV.

Przy wysyłce do innej miejscowości należy umieścić odcisk pieczęci na każdym kawałku mięsa.

Jeżeli mięso ma być wysłane do innej miejscowości celem sprzedaży lub przeróbki na towary mięsne, natenczas prócz powyższej pieczęci, stwierdzającej przydatność do spożycia, musi być na każdym kawałku zaopatrzone przez oglądacza jeszcze odciskiem pieczęci farbowej, zawierającej w trójkątnem polu: nazwę miejsca rzezi, słowo „Wywóz“ i numer bieżący dotyczącego certyfikatu wywozu na dowód, że przed wydaniem certyfikatu było ponownie oglądane i za przydatne do wysyłki uznane. Pieczęć ta o ścianach bocznych co najmniej 5 cm. długich, sporządzona być ma również z metalu, a do jej odbijania wolno używać jedynie barwika niebieskiego o własnościach powyżej określonych.

Odcisk tej trójkątnej pieczęci należy umieścić także na certyfikacie wywozu w rubryce „Uwaga“.

Umieszczanie na wzmiankowanych w tym paragrafie miejscach ciała odcisków jakichkolwiek innych pieczęci, jest bezwarunkowo wzbronione. Nie wolno również używać do oznaczania mięsa w celach prywatnych takich samych lub podobnych pieczęci i barwików, jakie według postanowień tego paragrafu używane być mają do oznaczania (stampiliowania) mięsa w celach urzędowych.

Pieczęci do oznaczania (stampiliowania) mięsa mają być zawsze utrzymywane w czystości i przechowywane przez oglądacza w zamknięciu, który za wszelkie ich nadużycie jest osobiście odpowiedzialny.

4. w § 23 ustęp 1 i 2 zastępuje się słowo „nieplombowane“ słowem „niepoznaczone (nieostampiliowane)“, a słowa „plombą miejscową“ słowami „odciskami miejscowej pieczęci farbowej“;

5. w § 24 ustęp 1 zastępuje się słowa „plombą tej gminy“ słowami „pieczęcią (stampilią) tej gminy“, a słowa „plombą miejscowości rzezi“ słowami „odciskami pieczęci farbowej miejscowości rzezi“;

6. w § 26 ustęp 3, punkt 2 i 3 zastępuje się słowa „zaopatrzone plombą“ słowami „zaopatrzone odciskami gminnej pieczęci farbowej“, słowa „oprócz plomby“ słowami „oprócz przepisanych odcisków pieczęci farbowej“, a słowa „plombą zaopatrzonego“ słowami „według przepisu poznaczonego (ostampiliowanego)“;

7. w § 28 ustęp 1 zastępuje się słowa „przyrządu do plombowania“ słowami „przyrządów do oznaczania (stampiliowania) mięsa“.

Art. II.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. maja 1914.

Lwów, dnia 21. lutego 1914.

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

Nr. 17.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 13. lutego 1914 L. 26.906/14, w przedmiocie zezwolenia gminie Tarnobrzeg na pobór opłat gminnych od trunków.

Po myśli postanowień ustawy z dnia 28. września 1910 Dz. u. kr. Nr. 208. Wydział krajowy za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie zezwala gminie Tarnobrzeg w miejsce dotychczas na podstawie rozporządzenia Wydziału krajowego z dnia 24. stycznia 1911 L. 10.693 pobieranych opłat gminnych od trunków pobierać do końca roku 1919 pod warunkami i w sposób unormowany rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 12. listopada 1912 Dz. u. kr. Nr. 130 następujące opłaty gminne:

1. od napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem po 20 (dwadzieścia) h od litrostopnia alkoholu czyli od jednego hektolitra stustopniowego alkoholu po 20 (dwadzieścia) K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć za pomocą alkoholometra po 10 (dziesięć) K;

3. od jednego hektolitra miodu, wiśniaku, maliniaku, poziomczaku i innych nalewek miodowych po 20 (dwadzieścia) K;

4. od piwa a to: 1) w czasie do końca roku 1917 w wysokości 3 (trzy) K 40 h jednego hektolitra, jeśli i jak długo w tym czasie suma wszystkich autonomicznych dodatków do podatków bezpośrednich, wynosić lub przewyższać będzie 150% tych podatków, 2) w czasie od 1. stycznia 1918 do końca roku 1919 w wysokości 2 (dwie) K od jednego hektolitra.

Okręg poborowy tych opłat stanowić ma gmina administracyjna Tarnobrzeg.

Marszałek krajowy:

Adam Gołuchowski w. r.

Członek Wydziału krajowego:

Mieczysław Onyszkiewicz w. r.

Nr. 18.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Prezydyum Namiestnictwa we Lwowie z dnia 7. marca 1914 L. 4168/pr.

Na podstawie reskryptu c. k. Ministerstwa rolnictwa z dnia 19. lutego 1914 L. 6571, wydzielam powiat polityczny Chrzanów z okręgu c. k. Inspekcyi leśnej w Wadowicach i przyłączam go do okręgu c. k. Inspekcyi leśnej w Krakowie, zaś powiat polityczny Myślenice wydzielam z okręgu c. k. Inspekcyi leśnej w Krakowie i przyłączam do okręgu c. k. Inspekcyi leśnej w Wadowicach.

Zarazem zwijam c. k. nadzorczo-leśną stacyę w Delatynie a ustanawiam ją w Wadowicach, dla powiatów politycznych Wadowice, Biała, Oświęcim.

C. k. Namiestnik:
Korytowski w. r.

Nr. 19.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 24. lutego 1914, L. 20.324/14 o przedkładaniu władzom podatkowym wykazów poborów służbowych, oraz fasyi do podatku dochodowego i podatku rentowego na rok 1914.

W myśl §§ 138 i 202 ustawy z dnia 25. października 1896, Dz. p. p. Nr. 220, wyznacza c. k. krajowa Dyrekcya skarbu na podstawie rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 12. lutego 1914, L. 7726, do przedkładania fasyi w celu wymiaru podatku rentowego i podatku dochodowego na rok 1914, oraz wykazów poborów służbowych dla użytku przy wymiarze podatku dochodowego na rok 1914, (§ 201 powołanej ustawy w brzmieniu noweli z dnia 23. stycznia 1914, Dz. p. p. Nr. 13) termin od 15. marca do 15. kwietnia 1914.

Tym podatnikom, którymby nakazów płatniczych na rok 1913 lub lata poprzednie nie doręczono jeszcze do końca marca b. r., wyznacza się do wniesienia zeznań na rok 1914 dalszy 14-dniowy termin, licząc od uskutecznionego doręczenia ostatniego nakazu płatniczego.

Wspomniane wykazy mają przedkładać służbodawcy co do osób pobierających płace służbowe lub pensye emerytalne, o ile te płace lub emerytury, co do jednej osoby przekraczają rocznie kwotę 1.600 K.

W wykazach tych należy podać kwotę wszystkich poborów, wypłaconych faktycznie w roku 1913.

Odnośne wykazy sporządzić należy na przepisanych drukach, których udzielać będą władze podatkowe stronom interesowanym na żądanie bezpłatnie.

Do przyjmowania wykazów kompetentną jest ta władza podatkowa, w której okręgu mieszka służbodawca, względnie znajduje się dotyczące przedsiębiorstwo.

Co do następstw nieprzedłożenia tych wykazów lub zeznań nieprawdziwych odsyła się strony interesowane do postanowień §§ 240, 241 i 243 ustęp 6 i § 244 powołanej na wstępie ustawy.

Co do obowiązku opłaty podatków i przedkładania fasyj zauważa się w szczególności ze względu **na postanowienie powołanej wyżej ustawy w brzmieniu obowiązującem obecnie na podstawie zacytowanej już noweli,** co następuje:

1. Do opłaty podatku rentowego obowiązane są wszystkie osoby fizyczne i prawne pobierające dochód, określony w § 124 powołanej ustawy, z wyjątkiem osób wymienionych w § 125 odnośnie do dochodu w tym paragrafie bliżej określonego.

Osoby, których łączny dochód (ze wszystkich źródeł) nie przekracza rocznie 1.600 K, obowiązane są do przedłożenia fasyi w celu wymiaru podatku rentowego tylko w tym razie, jeżeli zostaną do tego przez władzę podatkową indywidualnie zawezwane.

Osoby z dochodem łącznym (z jakichkolwiek źródeł) ponad 1 600 K rocznie obowiązane są natomiast do przedłożenia wspomnianych fasyj już wskutek niniejszego obwieszczenia bez względu na wysokość dochodu podatkowi rentowemu podlegającego, oraz bez względu na to, czy zostały lub nie zostały przez władzę podatkową zawezwane do przedłożenia fasyj.

W myśl § 139 ustawy uwolnione są jednak od obowiązku przedłożenia fasyj do podatku rentowego, o ile nie zostaną do tego przez władzę podatkową specyalnie zawezwane te osoby, które:

a) opłacały już podatek rentowy w poprzednim roku podatkowym,

b) nie zmieniły w międzyczasie swojego miejsca zamieszkania,

c) nie uzyskały wyższego dochodu.

W takim razie nastąpi wymiar podatku rentowego na rok 1914 tak, jak gdyby wymienione osoby zeznały, że pobory ich trwają dalej w tej wysokości, jak w ostatnim upłynionym roku.

W razie ustania poboru podatkowi rentowemu podlegającego, wskazanem jest przeto dla uniknięcia ewentualnego wymiaru podatku na rok 1914, donieść o tem kompetentnej władzy podatkowej I. instancyi w terminie wyżej wyznaczonym.

Zresztą zaznacza się, że obowiązek przedkładania fasyj w celu wymiaru podatku rentowego, dotyczy tylko tych dochodów temu podatkowi podlegających, do których nie odnoszą się postanowienia § 133 powołanej ustawy

co do ściągania i odwożenia podatku rentowego przez dłużnika wypłacającego dotyczący dochód.

2. Do opłaty podatku dochodowego obowiązane są wszystkie te osoby fizyczne wymienione w § 153 ustawy, których dochód podlegający temu podatkowi przekracza rocznie 1.600 K, z wyłączeniem jednak osób wymienionych w § 154 ustawy, odnośnie do dowodu w tym paragrafie bliżej określonego.

Osoby, których dochód nie przekracza rocznie 2.000 K, obowiązane są do przedłożenia fasyi w celu wymiaru podatku dochodowego tylko w takim razie, jeżeli zawezwane zostaną do tego indywidualnie przez władzę podatkową lub przez przewodniczącego komisyi szacunkowej.

Osoby z dochodem rocznym ponad 2.000 K przedłożyć winny wspomnianą fasyę już wskutek niniejszego obwieszczenia, bez względu na to, czy zostały lub nie zostały zawezwane do przedłożenia fasyj.

3. Sposób obliczenia dochodu i sporządzenia fasyi, określają co do podatku rentowego §§ 128—130 i 138 ustawy, zaś co do podatku dochodowego §§ 156—171 i 202 ustawy.

Tak fasye w celu wymiaru podatku rentowego, jak również fasye w celu wymiaru podatku dochodowego przedkładać można bądź pisemnie na przepisanych drukach bądź też zeznawać ustnie do protokołu u właściwych władz podatkowych.

Dochód z poszczególnych źródeł zeznawać należy w walucie koronowej w rubrykach fasyi na ten cel przeznaczonych.

Potrzebne druki udzielane będą stronom interesowanym bezpłatnie przez władze podatkowe I. instancyi.

Do odbierania wspomnianych fasyj powołane są w regule te władze podatkowe I. instancyi, w których okręgu obowiązany do opłaty podatku rentowego, lub podatku dochodowego, stale mieszka.

Co do osób prawnych, obowiązanych do opłaty podatku rentowego, powołana jest do przyjęcia dotyczącej fasyi ta władza podatkowa I. instancyi, w której okręgu osoba prawna ma swoją siedzibę.

Wyjątki od tych zasad określają co do podatku rentowego ustępy 2 i 3 § 132, zaś co do podatku dochodowego ustępy 2-gi i 3-ci § 176 ustawy.

Osoby, które osiedlą się w ciągu roku 1914 w jednym z krajów reprezentowanych w Radzie Państwa, a posiadają dochód podlegający podatkowi rentowemu, lub podatkowi dochodowemu, obowiązane będą w myśl §§ 145 i 228 ustawy donieść o tem właściwej władzy podatkowej w przeciągu dni 14-tu po osiedleniu się, dołączając przepisaną fasyę, w której należy podać dochód pobierany przez podatnika podczas reszty roku podatkowego.

To samo dotyczy tych osób, które uzyskają w roku 1914 stałe pobory służbowe przekraczające rocznie 1.600 K; osoby te dopełnić winny wspomnianego obowiązku najpóźniej w dniach 14 po uzyskaniu dotyczących poborów.

Niedopełnienie tego obowiązku stanowi zatajenie podatkowe.

W jakich zresztą wypadkach dopuszcza się kontrybuent obowiązany do opłaty podatku rentowego lub podatku dochodowego, ukrócenia lub zatajenia podatkowego i jakim z tego powodu podlega karom, określają §§ 239 i 243 oraz 241 i 244 ustawy.

Kontrybuentów, którzy fasyę do wymiaru podatku rentowego lub podatku dochodowego na rok 1914 zeznawać chcą protokolarnie, wzywa się, aby to we własnym interesie dla uniknięcia natłoku i powstającej stąd straty czasu jak najrychlej uskutecznili.

Dotyczy to w szczególności fasyj do podatku dochodowego, co do których upoważniono władze podatkowe do wyznaczenia w miarę potrzeby kontrybuentom odpowiednich terminów do ustnego zeznawania fasyj.

Gdzie przeto zarządzenia takie nastąpią, zechcą strony interesowane we własnym interesie zastosować się do nich jak najściślej.

Wreszcie zwraca się uwagę na tutejsze równoczesne ogłoszenie o zawartych w artykule II. noweli, postanowieniach amnestyjnych.

Bugno w. r.

A m n e s t y a

w sprawach wymiaru podatków oraz w podatkowych sprawach karnych.

Przez uchwalenie noweli z dnia 23. stycznia 1914 Dz. p. p. Nr. 13 do ustawy o bezpośrednich podatkach osobistych z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220, przeprowadził parlament bardzo daleko idące postanowienia **o amnestyi** i to w granicach takich, do jakich nie doszło dotąd ustawodawstwo żadnego innego państwa!

Postanowienia o tej amnestyi zawarte są w art. II. powołanej noweli i dotyczą powszechnego podatku zarobkowego, podatku rentowego, podatku dochodowego, podatku od wyższych płac, podatku budynkowego i taksy wojskowej.

Między innemi postanowieniami zawiera wspomniany artykuł przepis, że w razie, gdy kto w przyszłości t. j. po ogłoszeniu noweli nie dopuści się żadnego przekroczenia **z zamiarem** ukrócenia lub zatajenia któregokolwiek z powyższych podatków, nie potrzebuje się obawiać dodatkowej zmiany już prawomocnie uskutecznionych wymiarów albo zarządzenia dodatkowych nowych wymiarów, ani też wdrożenia dochodzeń karnych za poprzednie lata, odnośnie do wszystkich wyżej wspomnianych danin publicznych, chociażby

jego zeznania wniesione przed ogłoszeniem tej ustawy były istotnie nieprawdziwe, lub choćby zaniechał wniesienia zeznań albo deklaracyi, do których w myśl ustawy był obowiązany.

Na zastosowanie amnestyi nie ma wpływu okoliczność, czy odnośne przekroczenia spowodowały rzeczywiście zupełne niewymierzenie podatku albo wymierzenie go w kwocie niższej, niżby wymierzyć należało. Natomiast naraża się podatnik, któryby już po ogłoszeniu noweli został ukarany z powodu przekroczenia z zamiarem ukrócenia lub zatajenia któregokolwiek z wymienionych wyżej podatków, na utratę dobrodziejstwa amnestyi za ostatnie trzy lata przed wejściem w życie noweli, bez względu na to, czy przekroczenia tego dopuścił się w roku 1914, czy też w latach następnych (por. §§ 251 i 284 now.).

Gdyby przeto kto n. p. w zeznaniach do podatku dochodowego na rok 1914 lub na lata następne podał nieprawdziwy dochód z zamiarem ukrócenia tego podatku, wtedy grozi mu kara nietylko za popełnienie tego przekroczenia odnośnie do roku 1914 lub lat następnych, lecz także ewentualnie kara za przekroczenia podatkowe, popełnione w zamiarze ukrócenia lub zatajenia podatku za lata 1911, 1912, 1913.

Od wszelkiej odpowiedzialności zwalnia nowela tylko tych podatników, którzy w przyszłości **w całej pełni** uczynią zadość swym obowiązkom podatkowym, a więc będą składali prawdziwe zeznania, względnie deklaracye i udzielali na żądanie organów wymiarowych wszelkich wyjaśnień zgodnie z prawdą według najlepszej wiedzy i sumienia, tak jak to ustawa przepisuje.

Osobne postanowienia zawiera nowela dla tych podatników, co do których są już w toku dochodzenia karne bądź w I. bądź w II. instancyi. Tych interesowanych zawiadomią władze podatkowe indywidualnie o korzyściach wypływających dla nich z amnestyi i o krokach, które będą musieli przedsięwziąć w celu osiągnięcia tych korzyści.

Przytem zwraca się uwagę, że według postanowień noweli (§§ 128 i 156) od roku 1914 począwszy, uskuteczniać się będzie wymiary podatku rentowego i dochodowego nie jak to dotychczas uskuteczniano przy chwiejnych dochodach według przecięcia ostatnich trzech lat, lecz od dochodów **z ostatniego roku** poprzedzającego rok podatkowy, względnie od przypuszczalnych dochodów z roku podatkowego, bez względu na to, czy te dochody są stałe, czy też zmienne. Wobec tego nie potrzebują się podatnicy obawiać, że w zeznaniach do podatku rentowego i podatku dochodowego na rok 1914 będą musieli zdradzić rzeczywiście uzyskany dochód z lat poprzednich (1912, 1911 i t. d.).

Na rok 1914 należy fasyonować tylko **dochód z roku 1913** względnie w pewnych wypadkach przypuszczalny dochód z roku 1914; o dochodach z lat poprzednich (1912, 1911 i t. d.) fasyonowanych (może w nieprawdzi-

wych kwotach) na rok 1913 **nie potrzeba** we fasyach na rok 1914 czynić żadnej wzmianki.

Przytem zaznacza się, że zeznań, doniesień i deklaracyi, które będą wniesione w celu wymiaru powszechnego podatku zarobkowego, podatku rentowego, podatku dochodowego, albo budynkowego na rok 1914 i lata następne, oraz wyników przeprowadzonych ewentualnie wglądów w księgi uskutecznionych w toku dotyczącego postępowania, nie wolno według wyraźnych postanowień amnestyjnych noweli zużytkować ani w celu dokonania nieuskutecznionych jeszcze wymiarów, ani celem zarządzenia dodatkowych wymiarów, ani też wreszcie do wdrożenia postępowania karnego co do jakiejkolwiek publicznej daniny za czas przed 1. stycznia 1914.

Podnieść należy także, że wielu podatników nie zdaje sobie sprawy z tego, jak nieznaczne korzyści mogą osiągnąć przez zatajenie, lub zwłaszcza ukrócenie podatku, a na jaką surową karę narażają się w razie **łatwego obecnie** wobec postanowień noweli wykrycia tych przekroczeń. Kwestyę tę objaśniają najlepiej następujące przykłady, dotyczące podatku dochodowego, od którego zresztą nie płaci się dodatków niepaństwowych:

Gdyby kto osiągnął w roku 1913 n. p. dochód 6.000 K, a zeznał do wymiaru podatku dochodowego na rok 1914 z zamiarem ukrócenia tego podatku tylko dochód w kwocie 5.000 K zapłaciłby tytułem tego podatku w razie przyjęcia przez organ wymiarowy jego zeznania kwotę 90 K zamiast przypadającego od dochodu 6.000 K podatku w kwocie 112 K 50 h, zatem mniej o 22 K 50 h, niżby zapłacić należało.

Natomiast w razie ukarania dotyczącego podatnika za powyższe przekroczenie zapłaci on oprócz dodatkowego podatku dochodowego za rok 1914 w kwocie 22 K 50 h po myśli § 241 ust. o bezpośrednich podatkach osobistych karę podatkową, mogącą dojść do **dziewięciokrotnej** wysokości ukróconego podatku, t. j. do kwoty 202 K 50 h, a nadto utraci prawo do amnestyi za podobne przekroczenia popełnione ewentualnie za lata 1911, 1912 i 1913. Wskutek tego w razie zatajenia także za te ostatnie trzy lata przy faktycznych dochodach po 6.000 K kwot po 1.000 K, zapłaciłby dotyczący cenzyt oprócz wymienionych już przedtem kwot podatku i kary (22 K 50 h + 202 K 50 h) jeszcze tytułem dodatkowego podatku osobisto-dochodowego za lata 1911, 1912 i 1913 w myśl dotychczas obowiązującej taryfy po 22 K, zatem łączną kwotę 66 K, a tytułem kary za te lata łączną kwotę dochodzącą ewentualnie do dziewięciokrotnej wysokości ukróconego podatku t. j. do kwoty 594 K. Kara podatkowa i dodatkowy podatek za te cztery lata mogłyby wynosić zatem razem kwotę (22·50 + 202·50 + 66 + 594) t. j. 885 K! Naturalnie im większy zatajono dochód, tem większa kwota wypada tytułem kary i dodatkowego podatku. Jeżeliby więc podatnik uzyskał w roku 1913 dochód n. p. 10.000 K, od którego wypada na rok 1914 podatek dochodowy 234 K, a zeznał dla wymiaru tego podatku z zamiarem jego ukró-

-cenia tylko dochód 5.000 K, od którego wypada podatek 90 K, zapłaciłby oprócz dodatkowego podatku dochodowego za rok 1914 w kwocie 144 K tytułem kary podatkowej ewentualnie kwotę dochodzącą do wysokości 1.296 K a nadto w razie takiego samego zatajenia dochodu w zeznaniach do wymiarów podatku osobisto-dochodowego na lata 1911, 1912 i 1913 zapłaciłby oprócz wymienionych wyżej kwot tytułem dodatkowego podatku osobisto-dochodowego za te trzy lata łączną kwotę 420 K, a tytułem kar podatkowych za te same trzy lata łącznie ewentualnie kwotę 3.780 K. Kara podatkowa i dodatkowy podatek za wspomniane cztery lata przy ukróceniu połowy z dochodu 10.000 K mogłyby przeto razem wynieść kwotę 5.640 K, zatem więcej niżby wyniósł zatajony na rok 1914 dochód.

C. k. krajowa Dyrekcya skarbu.